

Sterrengids voor gebroken harten

Silvia Zucca

*Sterrengids voor
gebroken harten*

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Guida astrologica per cuori infranti*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Casa editrice Nord, Milaan 2015
© Silvia Zucca, 2015
License agreement made through: Laura Ceccacci Agency
© Vertaling uit het Italiaans: Edwin Krijgsman, 2015
© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2015
Belettering: Studio Marlies Visser, Amsterdam
© Omslagfoto: Olga Belkina
Foto auteur: © Diego Cantore
Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4743 2
ISBN 978 90 443 4744 9 (e-book)
NUR 302

www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn vader,
vanwege zijn bijzondere verjaardag.
En voor mijn moeder,
die me heeft leren lezen.

PROLOG

Er zijn dagen waarop je het diep in je binnenste voelt. Je wordt wakker en je weet zeker dat alles mis zal gaan, dat je beter in bed kunt blijven, je met je gezicht naar de muur draaien en het dekbed over je hoofd trekken.

Als dit een film was, zou mijn stem als voice-over zeggen dat ik geen zin heb om op te staan en dat ik liever de doos onder mijn bed vandaan zou halen waarop ik geschreven heb: OVERLEVINGSKIT. In mijn overlevingskit zitten – behalve een foto van de gespierde buik van Hugh Jackman, zachte snoepjes en een zakje maïs dat erop wacht om tot popcorn omgetoverd te worden – nog van die films (op vhs) die eigenlijk niet zouden moeten voorkomen in de verzameling van de film liefhebber die ik beweer te zijn... Met een lange neus naar de driedubbele K, die niet voor Ku Klux Klan staat, maar voor Kubrik, Kiarostami en Kusturica, van wie de verzamelboxen goeie sier maken in de IKEA-Billy in mijn woonkamer, verberg ik onder mijn bed heftige films als *Notting Hill*, *Dirty Dancing*, *Pretty Woman* en *Ghost*.

Het is namelijk zo: als alles misgaat, dien ik mezelf een overdosis suikerzoete celluloid toe. Waarom nou juist die films, en in het algemeen komedies uit de jaren tachtig en negentig? Omdat ik eeuwig kind blijf, en die films zijn voor mij wat madeleines voor Proust waren. De eerste beelden voeren me onmiddellijk terug naar de beschermde en zekere wereld van mijn jeugd. Ze

laten me geloven dat er een bepaalde orde in het leven bestaat en dat er, ook al loopt alles volkomen in het honderd, na precies twee uur een happy end wordt opgedist, precies op tijd voor de aftiteling.

Vandaag is het zo'n dag. Dat weet ik al zodra ik door het geengel van de wekker mijn ogen opendoe. Ik voel de verleiding. Heel sterk. Uiteraard doen de overlevingskitdagen zich vooral op maandag voor, wanneer je op je werk een vergadering hebt die zo belangrijk is als een topbijeenkomst van de Verenigde Naties. Natuurlijk vermoedde ik gisteravond al wel dat een intraveneus shot *Eternal Sunshine of the Spotless Mind* niet zo heel verstandig was. Vooral toen ik besloot om de film en mijn verdriet te besprenkelen met de fles Louis Roederer-champagne die had moeten dienen om een eenjarig jubileum te vieren dat er vervolgens nooit van gekomen is.

In het leven zijn er ook van die momenten waarop je er bewust voor kiest om jezelf te kwellen.

Daarom heb ik, als ik het dekbed wegsla, onvermijdelijk spijt vanwege de nacht die ik uiteindelijk in grootse stijl heb afgesloten met mijn armen om de wc-pot geslagen, terwijl ik tussen de opeenvolgende braakoprispingen mijn idiote tranen plengde.

Terwijl ik een pelgrimstocht naar de keuken onderneem, hoop ik dat een dubbele dosis cafeïne een soort Lourdes-effect op me zal hebben en me zal laten ontwaken uit mijn catatonie. Vervolgens verval ik in mijn automatische handelingen en zet de radio aan om het nieuws te horen en me vol empathie te verheugen in het feit dat er mensen zijn die het nog moeilijker hebben dan ik.

Uiteindelijk verzamel ik alle moed en richt mijn schreden naar de badkamer. O, mijn god! In de spiegel zie ik het portret van Dorian Gray, in vrouwelijke uitvoering en gehuld in pyjama. Met die wallen onder mijn ogen lijkt ik een panda met een pruik.

Carlo, ik haat je, denk ik terwijl ik de restanten van mezelf en van de fastfoodmaaltijden die overal in huis rondslingeren bij elkaar raap.

Carlo is mijn ex-vriend. Vijf jaar samen. Zeven maanden, twaalf dagen en vier uur (zo ongeveer) samengewoond, inmiddels al weer zo'n twee jaar geleden. Tuurlijk, in twee jaar tijd moet je je leven wel weer zo'n beetje op de rails hebben, en dat heb ik ook. Of ik heb het in ieder geval geprobeerd, gezien de reeks foute mannen die ik na hem feilloos heb weten uit te kiezen (van wie de laatste Giorgio was, die me nou juist die verrekte champagne had nagelaten). Het probleem is dat Carlo, terwijl de anderen kwamen en gingen, altijd is gebleven, ook al waren we niet steeds samen. Ik heb altijd gedacht dat onze relatie er uiteindelijk een was die verder ging dan liefde in de gewone betekenis van het woord, dat hij iets complexer was, wat verder ging dan fysieke aantrekkingskracht. Zoals in *When Harry Met Sally*.

De paar keer in de afgelopen twee jaar dat die verkeerde mannen mijn hart hadden gebroken, was het bij Carlo op de bank dat ik mijn toevlucht zocht. En op mijn beurt was ik zijn vertrouweling als hij mij zijn vluchtige veroveringen opbiechtte. Steeds ervan uitgaand dat ze nou juist dát waren: *vluchtig*.

Maar Carlo gaat trouwen.

Over zeven maanden.

En ik heb het op Facebook moeten ontdekken. En niet eens van hem, maar van die domme gans van een Cristina, die via haar pagina aan de wereld heeft verkondigd: 'Ik ben in verwachting, Carlo en ik gaan in september trouwen, op mijn verjaardag!'

Geweldig. Gefeliciteerd. Van harte zelfs. En een dikke vinger zo hoog als de dom van Milaan, oké?! En dan te bedenken dat ik haar in het begin als een vriendin beschouwde.

Niet dat ik in Cristina's plaats zou willen zijn, alleen zou ik het van ons tweeën, Carlo en ik, moeten zijn die als eerste gaat trouwen. Er wordt toch altijd gezegd 'vrouwen gaan voor'?

En hier komen we bij mijn prangende probleem: mijn leeftijd. Ik ben bepaald geen groentje, aangezien ik inmiddels al aardig over de dertig ben. Ik zou dolgraag iemand willen leren kennen, écht verliefd worden (wederzijds, als het kan), een gezinnetje

stichten. Maar in plaats daarvan lijkt ik mee te doen met de Grote Ouwe Vrijster-show, zo'n pech heb ik in de liefde.

'... CUB, COBAS en SDL hebben de algemene staking van het openbaar vervoer bevestigd die voor vandaag is uitgeroepen. We herinneren u eraan dat die vanochtend om kwart voor acht begint, tot drie uur, en vervolgens van zes uur tot het einde van de dienst...'

Ik zit op het toilet, met mijn hoofd op mijn knieën, als ik bericht hoor.

'O, klote!'

Dat heeft wél het effect van een adrenalinedouche op mijn zenuwen. De vergadering begint om half tien en mijn auto staat tot woensdag bij de garage.

Alice, wakker worden! Hoe heb je dat nou kunnen vergeten? Het is al 8.04 uur, als de klok in de wc tenminste goed staat. En aangezien het tien minuten lopen is naar de tramhalte, resten me nog krap twintig minuten voor de transformatie van *Carrie*, het meisje met de duivelse kracht in een lowbudgetversie van Alice Bassi.

Niks geen douche. Niks geen haartang. Niks geen nagellak. Of liever gezegd, die gooi ik wel in mijn tasje, wie weet heb ik als ik op kantoor aankom nog even de tijd om het aan te brengen.

Ik zet mezelf in een hogere versnelling en graai een standaarduitrusting uit mijn klerenkast, om me het hoofd niet te breken over wat er goed combineert.

Uiteindelijk zet ik een snellere tijd neer dan Carl Lewis en in strak tien minuten sta ik buiten, terwijl ik het vervloek dat ik chronisch chaotisch ben, waardoor ik er bij voorbaat al van af heb gezien om mijn paraplu te zoeken.

Onder een apocalyptische zondvloed ren ik naar de tramhalte. Om me bij de horde gedeporteerden te voegen die met een chagrijnig gezicht op lijn 4 staan te wachten.

Het is 8.16 uur en iemand beweert dat we de laatste tram wel kunnen vergeten. Ik begin stilletjes opnieuw te rekenen. Van hier naar waar ik de trein moet nemen, is het een kwartier lopen... Ik zet er flink de pas in en steek de straat over, terwijl ik probeer te doen alsof ik niet merk dat mijn haren en jas kletsnat worden door de regen.

‘Wat een klotedag! Wat een klotedag!’ blijf ik met mijn tanden op elkaar herhalen, als een mantra.

Als reactie zijn, terwijl ik stilsta bij een voetgangerslicht, de afkeurende blikken van een tachtigjarig dametje gewapend met boodschappenwagentje mijn deel. ‘Juffrouw, zulke lelijke woorden klinken niet fraai uit de mond van een vrouw, weet u dat niet? Moet u niet eens op zoek naar een echtgenoot?’

Ik concentreer me op de kleur van het stoplicht, terwijl ik me met moeite inhoud om een snerend antwoord te geven. Dan wordt het groen en bespaar ik me de moeite en de gal en loop snel door.

Terwijl mijn gekleurde gestreepte kousen tot aan mijn knieën doorweekt raken, treur ik over mijn overlevingskit, vooral om *Ghost*. Omdat hij daarin tenminste een geest is en je niet hoeft te verwachten dat hij uiteindelijk van mening verandert, Demi Moore laat zitten en een ander zwanger maakt.

‘Het spijt me, dames en heren, de laatste is al weg,’ zegt het mannetje dat bezig is het hek van het treinstation af te sluiten.

Dit kan niet waar zijn. Dit is een nachtmerrie. Om een dag als deze te verdienen, moet ik in mijn vorige leven iets verschrikkelijks hebben gedaan, zoals kinderen grillen op het Oktoberfest van de griezels, het vernielen van kunstwerken of dan toch tenminste het regisseren van dat afschuwelijke tweede deel van *Highlander*.

Ik klamp me vast aan de laatste hoop, het taxibedrijf in de nummerrubriek van mijn smartphone, en na nog een kwartier onder het stromende water komt mijn reddende engel: Wapiti 28 47.

‘Goeiemorgen,’ zeg ik tegen de taxichauffeur, maar overtuigend klinkt het niet.

De gozer, met een getaand gezicht als Crocodile Dundee, kijkt me even aan en wijst vervolgens op een krant die op de achterbank ligt. ‘Wilt u zo vriendelijk zijn om daarop te gaan zitten, mevrouw? Anders wordt de hele zitting kletsnat.’

Ja hoor. Prima. Ik haat het als ze *mevrouw* tegen me zeggen. En nu moet ik mijn achterwerk in krantenpapier verpakken alsof het een zeebaars op de markt is. ‘Maar natuurlijk,’ antwoord ik vriendelijk. Het ontbreekt er nog maar aan dat ik ruzie krijg met Crocodile Dundee en kans loop om kilometers van het kantoor verwijderd uit de taxi te worden gezet.

‘Behoorlijk lastig hè, die staking?’ zegt hij, terwijl hij wegrijdt. ‘Inderdaad.’

‘Een geluk dat er Wapiti is.’

Ik zie dat hij me via de binnenspiegel aankijkt. Hij heeft lichtblauwe ogen, die hem samen met het getaande gezicht en zijn gilet van glimmend kunstleer op een echte *old cowboy* doen lijken. Aan het spiegeltje hangt een soort indiaanse dromenvanger, met een heleboel veren. ‘Wat is dat?’ informeer ik bij hem.

‘Fijn dat u het vraagt. De Wapiti is een Canadese eland. In de sjamaanse geneeskunde wordt hij als een heilig dier beschouwd. Hij is het symbool van het evenwicht, mensen die hem als leidraad gebruiken, bereiken misschien niet als eersten hun doel, maar ze streven hun doeleinden niet-aflatend na, zonder al hun energie te verbruiken.’

‘Nou, ik hoop dat deze Wapiti in ieder geval om kwart over negen zijn doel bereikt.’

‘Volgens mij zou u wel wat energie kunnen gebruiken, als ik zo vrij mag zijn. Op uw leeftijd moet u beginnen zichzelf een beetje in acht te nemen. Heeft u wel eens kristaltherapie geprobeerd?’

Op mijn leeftijd? *Op mijn leeftijd?* Godallemachtig, ik wil eruit, uit deze vermaledijde, als Citroën vermomde Canadese

eland! Hoe oud denkt ie dat ik ben! Goed, ik heb me niet opge-
maakt, ik heb nog steeds mijn pandabril op, en mijn haren zullen
er inmiddels wel erger aan toe zijn dan die van Johnny Depp in
Edward Scissorhands... maar, godallemachtig, ik sta toch nog
niet al met één voet in het graf!

Nee, een voet in het graf zet ik een paar minuten later, als
Wapiti voor het hek van Mi-AMi stop, de kleine televisiezender
waar ik me al tien jaar lang iedere dag voor uit de naad werk. Ik
doe het portier open en zet meteen mijn voet in een krater vol
water. Perfect.

‘Wat krijgt u van me?’ zeg ik met een gezichtsuitdrukking die
het midden houdt tussen woede en afschuw.

‘Tweeëntwintig euro en vijfenzestig cent. Doe maar tweeën-
twintig vijftig.’

Lekker ding, die sjamaan.

Ik doe mijn portemonnee open. En zie dat er maar tien euro in
zit. Shit. En wie moet dat nu tegen Wapiti-Crocodile Dundee
zeggen? Ik zie al voor me hoe ik bij wijze van steniging kristal-
therapie doe. ‘Heeft u heel even...’

Als ik opkijk, zie ik Raffaella, mijn collega, gehuld in een on-
berispelijke Gucci-regenjas, en met een paraplu en laarzen in dito
grijspaars. Iedere haar op haar hoofd zit perfect. De regendrup-
pels gaan haar eerbiedig uit de weg.

‘Toe maar, met de taxi,’ zegt ze terwijl ze naar me knipoogt.
‘We zorgen goed voor onszelf.’

‘Wacht even, Raffa! Kun je me dertien euro lenen? Je krijgt ze
met de lunch terug, dan ga ik even pinnen.’

‘Maar natuurlijk, lieverd. Heb je hier genoeg aan?’ zegt ze,
terwijl ze me een biljet van twintig geeft. ‘Pak maar, dan kan je
een warme thee uit de automaat halen. Je ziet er verwilderd uit.’

Ik groet Dundee en loop met haar mee naar de ingang, en ik
ben nog nooit zo blij geweest om te kunnen inklokken. Ik heb het
gered. Het is 9.17 uur. Ik heb nog welgeteld een kwartier om te
proberen er weer als mens uit te zien.

‘O, lieve hemel, Alice, wat heb je met die rok gedaan?’ Achter me wijst Raffa met haar vinger naar mijn B-kant.

Terwijl ik mijn jas een beetje omhoog doe, begrijp ik waarom: er zit een krantenartikel op mijn billen. Dankzij Wapiti-Dundee’s geniale idee om me, drijfnat, op een krant te laten plaatsnemen.

Ik neem snel afscheid van haar en stort me van de trap naar de opnamestudio. Daar bevinden zich de wc’s, maar vooral de kleedkamers waar de garderobe voor de acteurs hangt. Ik hoop dat ik daar iets van mijn maat kan vinden.

‘Goemorgen.’

Er staat een man bij de koffieautomaat naast de regiekamer. Hij draait zich naar me toe en bekijkt me van top tot teen. ‘Bent u nieuw? Bent u verdwaald?’

Ik nieuw? Hij misschien. Afgaand op zijn lengte, zijn spijkerbroek, zijn indringende blik en zijn grijzende haar, kan hij een nieuwe acteur zijn van *Liefdesverdriet*, de soap die we in studio Alpha aan het opnemen zijn. Misschien zijn er vanochtend audities. En hij hier doet een beetje aan Richard Gere denken, maar dan iets langer en maakt volgens mij een goede kans.

‘Eigenlijk ben ik al heel lang niet meer nieuw hier,’ zeg ik tegen Richard Gere-maar-dan-iets-langer. ‘Maar een tweedehandsje met garantie...’ besluit ik overmoedig, want als ik nerveus ben, eindig ik altijd met een of andere domme opmerking. En gezien de toestand van mijn gezicht, de vlek op mijn achterwerk en zijn indringende blik, ben ik zonder meer flink opgefokt.

Vervolgens ga ik linea recta naar de kleedkamers, waar ik twee rokken vind. De ene is een kokerrok, van een kanariegeel dat pijn doet aan de ogen; de andere is een donker plissérokje, wat nog had gekund, als ie niet bezaaid zou zijn met pailletten. Ik kan dus kiezen: of ik wil eruit zien als Tweetie of als Britney Spears. Ik kies voor Britney, omdat de pailletten donker zijn en niet heel erg in het oog lopen.

‘Complimenten, dat staat u goed. Welk programma presenteert u?’ vraagt Richard Gere-maar-dan-iets-langer die net zijn

laatste slokje koffie heeft opgedronken en het plastic bekertje feilloos in de prullenbak werpt.

‘O, ik... nee, ik presenteer helemaal geen programma...’ antwoord ik terwijl ik toegeef aan een zwak glimlachje. Oké, als hij denkt dat ik in de uitzending ga, zie ik er misschien toch niet zo beroerd uit.

‘Ah, zo. Dat dacht ik al, maar pas toen u die rok uit de garderobe haalde...’

Ik loop weg en zwaai bij wijze van groet. Boven me hangt nog steeds het zwaard van Damocles van de vergadering, die over minder dan tien minuten begint.

Ik heb nog net de tijd om mijn haren te fatsoeneren door ze met papieren zakdoekjes droog te deppen, en me met wat make-up toonbaar te maken. Nu lijk ik iets minder op een panda en iets meer op een stekelvarken. Leve de kinderboerderij.

‘O, Alice! Je bent er, eindelijk,’ snauwt Enrico, mijn baas, tegen me. ‘Bel de kantine even en laat een thermoskan met koffie brengen. Zorg ook voor plastic bekertjes. En servetten.’

Nou, ik heb echt een fantastische carrièresprong gemaakt sinds mijn parttime baantje als serveerster in de pizzeria bij mij beneden.

Als ik de ruimte binnenkom, blijkt iedereen te laat te zijn. Ik heb nog tijd om de aantekenblokken en pennen neer te leggen, kannen water neer te zetten en te controleren of de stiften voor op het grote bord het wel doen. Vervolgens bedenk ik dat ik, aangezien er nog steeds niemand is, even tijd heb om de nagel waar de nagellak vanaf is gesprongen, bij te werken. Zó gebeurd.

Ik ben net bezig met de laatste likjes als Carlo binnenkomt, een blik op me werpt en me een berouwvolle glimlach toont. Mijn god, hij zou zich nog verraden als hij een snoepje had gepikt. Ik doe uiteraard alsof er niets aan de hand is: de gedragscode van de ware vrouw, sterk en onafhankelijk, schrijft voor dat je een

bepaalde ongeïnteresseerdheid voorwendt. En ik ga door met ook mijn andere nagels te lakken, terwijl ik ingespannen naar mijn handen kijk alsof ik Leonardo da Vinci ben die met de *Mona Lisa* bezig is.

In mijn ooghoek zie ik dat Carlo plaatsneemt, flink ver weg van me. Mooi zo. Ik blaas op mijn nagels en beweeg mijn vingers heel vrouwelijk. Ik ben hier belangrijk, de rest van de wereld bestaat niet.

Dan hoor ik iemand zijn keel schrapen.

En sla ik mijn blik op.

Iedereen is er. Raffa schudt haar hoofd en loopt naar Enrico om hem iets in het oor te fluisteren. Cristina legt haar hand op de arm van Carlo, die zijn voorhoofd fronst en een beetje treurig kijkt. Maar vooral: Onze Lieve Heer de Hooggeachte Directeur van de zender en Richard Gere-maar-dan-iets-langer staan voor het bord. En die laatste schraapt nogmaals zijn keel. ‘Goed, als mevrouw klaar is met haar nagels, kunnen we denk ik beginnen, meneer de directeur.’

Ik sluit mijn ogen. En denk aan de videoband van *Dirty Dancing* onder mijn bed. *Nobody puts Baby in a corner*. En zij komt zelfverzekerd overeind en laat iedereen zien uit welk hout ze gesneden is, ook al is ze een lelijkerd met een enorme neus. De wraak van de pseudo-ouwevrijsters.

Ik blijf echter versteend staan, omdat er nergens een Patrick Swayze te bekennen is die me leidt door me de hand te reiken. Die ik bovendien niet zou kunnen pakken, omdat mijn nagel-lak er dan aangaat.

In plaats van Patrick is er die gozer van wie ik dacht dat het een knappe acteur was, zo een die als hij drie keer achter elkaar iets moet zeggen, al denkt dat hij De Niro in *Taxi Driver* is. En hij glimlacht niet meer zo vriendelijk als toen hij mij bij de koffieautomaat groette. Zijn ogen staan hard, terwijl hij me met samengeknepen ogen aankijkt.

‘Goed,’ zegt de Hooggeachte Directeur, die ieders aandacht

weer vraagt. ‘Zoals jullie weten, zijn we een kleine zender. Een kleine grootse familie die dolgraag wil groeien. En het moment is gekomen om dat te doen, om een poging te wagen de sprong te maken om iets groots te worden. Dat zal betekenen dat iedereen zich zal moeten inzetten, want het zal niet makkelijk worden, het zijn immers tijden van crisis. Maar de verandering is nodig om niet ten onder te gaan. Daarom is de heer Davide Nardi, met de aanstaande restyling die wij de zender willen geven, hier om ons te helpen. De komende maanden zal hij het werk dat in ons bedrijf wordt verricht bekijken en tegen het licht houden, om ons vervolgens te vertellen wat we moeten doen en hoe. Waar we moeten veranderen, groeien... of snijden...’

Ik knipper met mijn ogen en kijk naar Nardi alsof ik hem voor de eerste keer zie, of liever gezegd, ik zie hem met een zwarte kap en een zeis. Want dat is hij: een koppensneller die door de Hooggeachte Directeur is ingehuurd om in het personeel te snoeien.

En ik heb hem, met die rok en die nagels, mijn slechtste kant getoond.

Na afloop van de vergadering klopt Raffa me met een spijtige blik op de schouder. Ze kijkt alsof ze afscheid neemt van een stervende. ‘Dat geld voor die taxi heeft geen haast, ik had net gepind. Je kent me: ik denk altijd overal aan,’ besluit ze terwijl ze naar Nardi knipoogt. En ze knippert vervolgens ook nog even met haar wimpers.

Ik ga bijna over mijn nek. Ik zet een stap de deur uit, terwijl ik Nardi hoor zeggen: ‘Uiteraard zijn jullie ideeën om de zender te laten groeien van harte welkom. Wie een interessant programma of format in gedachten heeft, kan een voorstel doen en dan zullen we het bekijken.’

Misschien een programma over hoe je werk moet zoeken? *Aangenomen of ontslagen?* Tien jaar ervaring, een bul in Communicatie- en Theaterwetenschappen en een diploma van de Filmacademie naar de gosjemijne!

‘Daar zitten bacteriën op.’

Ik haal mijn handen voor mijn ogen weg. Ik zit op de grond in een van de wc-hokjes, met mijn elleboog leunend op de omlaag geklapt wc-bril. Dit leek me de beste plek om over mijn toekomst na te denken. Voor me staat een lange knul met blond haar en een opzichtige oorbel in zijn linker oorlel. ‘Pardon?’

Hij glimlacht naar me, hurkt voor me neer en schudt zijn hoofd. ‘Lieverd, sorry dat ik het zeg, hoor. Maar je ziet er niet bepaald florissant uit.’

‘Laten we zeggen dat het niet echt mijn dag is.’ Ik haal diep adem. ‘Het is een moeilijk moment. Echt alles gaat mis. Alles!’

Hij legt zijn hand op de mijne. Aan zijn middelvinger draagt hij een ring met vreemde symbolen. ‘Ik weet het,’ zegt hij terwijl hij knikt.

Ik kijk hem aan en het lijkt alsof hij inderdaad alles weet. Ik heb het gevoel dat hij alle antwoorden heeft. Als de goede fee van Assepoester, behalve dan dat het een man is, met gebleekt haar, kohl rond zijn ogen en een oorbel.

Hij kijkt me op zijn beurt vriendelijk aan en zegt vervolgens: ‘Je bent Weegschaal, of niet?’

Ram

Ken je die stoere kerels, die ruige cowboys die nooit vragen, vooral omdat ze niet in staat zijn om grammaticaal complexe zinnen correct uit te spreken? Zie hier de Ram: hij is een beetje primitief, in staat om zich te verwonderen over zaken als de ontdekking van het vuur en de uitvinding van het wiel. Maar hij is genetisch niet begiftigd met het vermogen tot subtiële zaken als dagelijkse hygiëne of beleefdheid, en hij beschouwt seksuele promiscuïteit als opportuun.

Kort gezegd, Tarzan was ongetwijfeld Ram. En als je er geen behoefte aan hebt je man uit een boom te moeten halen en hem ook niet drie keer per dag wilt uitlaten om zijn behoefte te laten doen, dan kun je maar beter verder kijken.

I

En zo is alles begonnen. Over beslissende momenten in het leven gesproken. Je zou verwachten dat ze zich voordoen als je op je best bent. Geëpileerd en geurend naar deodorant, kortom. Maar ik moet altijd anders zijn, en mijn belangrijke moment moet ik beleven terwijl ik in een bedrijfs-wc op de grond zit, met nog klamme haren en mascara die over mijn wangen uitgelopen is.

‘Een...Weegschaal?’ herhaal ik aarzelend.

‘Dat is een teken van de dierenriem,’ verduidelijkt hij me.

‘Ik weet wat een Weegschaal is,’ antwoord ik. Maar ik ben perplex, want hij heeft het inderdaad helemaal goed. Ik ben echt een Weegschaal.

Hij komt overeind, terwijl hij me blijft aankijken. En hij reikt me de hand. Ik pak hem vast en hij is warm; met een stevige greep trekt hij me overeind om me te helpen weer een houding van vrouw sapiens sapiens aan te nemen.

‘Sorry hoor, maar daar geloof ik sowieso niet in. Astrologie is voor watjes. We leven niet meer in de Middeleeuwen.’

Hij haalt zijn schouders op en reikt me opnieuw zijn rechterhand. ‘Hoi, ik heet Tio.’

‘Tio, wat is dat in hemelsnaam voor naam?’ vraag ik, terwijl ik hem de hand schud. ‘Alice.’

‘Het is een pseudoniem. De afkorting van Tiziano. Ik ben ac-

teur. En maak je geen zorgen, de meeste mensen geloven niet in de horoscoop. Maar ze lezen hem allemaal wel.'

Terwijl ik naar de wastafel loop, bedenk ik dat hij gelijk heeft. Want ik doe het ook geregeld.

Ik spoel mijn gezicht af. En probeer zo min mogelijk in de spiegel te kijken, want ik weet dat ik zo op de set van een film van Dario Argento zou kunnen. 'Weet je waar ik zo kwaad van word?' zeg ik tegen hem terwijl ik in ieder geval de schijn van een glimlach probeer op te houden. 'Als ik in mijn horoscoop lees dat het een goede periode is... dat er bij mij minstens drie sterren in de liefde, in zaken en gezondheid staan, terwijl ik me beroerd voel, mijn vriend me net gedumt heeft en ik misschien mijn baan kwijtraak. Kijk, dan heb ik zin om de telefoon te pakken en degene die dat geschreven heeft de huid vol te schelden en hem – of haar – te zeggen dat ik hem voor de rechter zal slepen. Kortom, als ik een positieve horoscoop lees en mijn leven is één grote puinhoop, dan voel ik me een loser. Ik stel me voor dat iedereen met mijn sterrenbeeld op de bus met bestemming geluk is gesprongen, en dat dat geluk de deur in mijn gezicht heeft dichtgesmeten.'

Tio kijkt me verbijsterd aan en glimlacht vervolgens. 'Nou, lieverd, in die bus zit je nu in ieder geval. Sterker nog, in een prachtig vliegtuig in de businessclass.' Hij knipoogt naar me en haakt zijn arm in de mijne. 'De passagiers wordt verzocht om de veiligheidsriem om te doen. Gezagvoerder Tizio spreekt tot u. Over enkele seconden gaan we opstijgen.'

We lopen naar de deur.

'En weet je wat je eerste gelukje gaat worden? Ik nodig je uit voor de lunch. Ik heb iets te vieren: ik heb een rol gekregen in *Liefdesverdriet*.'

Ik glimlach naar hem, want ik kan nog steeds blij zijn om het succes van anderen, ondanks de tsunami die mijn leven heeft overspoeld. 'Dan kun je me meteen uitleggen wat je in het dames-toilet moest.'

‘Eh, eigenlijk is het het herentoilet.’

En als ik de deur openzwaai, staan we oog in oog met Carlo, die een sprongetje maakt zodra hij me ziet.

O, shit...

‘A... Alice!’ Hij krabt zich op het hoofd terwijl zijn glimlach verandert in een grimas. ‘Luister, ik... moet met je praten.’

Goed, ik kan nog steeds blij zijn om het succes van anderen, maar laten we niet overdrijven. Het laatste waar ik behoefte aan heb, is om Carlo’s geluk over zijn aanstaande vaderschap onder mijn neus geschoven te krijgen.

Ik werp een snelle blik op Tio, in de hoop dat hij me een touw zal toewerpen om me uit het drijfzand te trekken waarin ik me voel wegzinken.

En het wonder geschiedt. Tio gedraagt zich als de volmaakte toverfee. ‘Sorry, maar we gaan lunchen... om over het werk te praten.’ Hij komt zo professioneel over dat ik het bijna geloof en het lijkt me niet eens zo raar dat hij er zich met die opmerking van afmaakt terwijl wij een toilet uitkomen. Niet bepaald een slechte acteur.

‘Onmogelijk dat jij zo slank bent.’ Tenzij hij drie dagen zonder eten heeft opgesloten gezeten in een kooi, is de gretigheid waarmee hij alles wat op zijn bord lag naar binnen heeft weten te werken van recordniveau. Ik ploeter nog met mijn te gaar gekookte pasta.

‘Ik heb een goede spijsvertering, en zoals veel Tweelingen is mijn karakter door Mercurius bepaald. Ik ben een nerveus en opvliegend type.’

‘Alweer astrologie? Nou ja, goed, leg me dan maar eens uit hoe je wist dat ik Weegschaal ben.’

Tio recht zijn rug en klopt op zijn borst, terwijl hij een boertje onderdrukt. ‘Op dit moment hebben de sterren geen gemakkelijke periode voor de Weegschaal in petto. Saturnus loopt de hele maand achterwaarts. De Zon is sinds een paar dagen het teken

Ram binnengegaan. En op de constellatie van de Weegschaal doen zich lastige situaties en stress voor wat betreft het gevoelsleven, vanwege Venus in negatief Vierkant met Jupiter, én wat betreft werk, met de oppositie van Pluto en de ongunstige transit van Uranus.'

Ik knipper met mijn ogen, want ook al heb ik er dan geen bal van begrepen, mijn oren hebben zijn woorden al wel gefilterd en de boel onmiddellijk samengevat: ik lijd aan het Syndroom van de Universele Pechvogel. 'Daarom is er, kortom, niets aan te doen: het is niet zo dat het aan mij ligt... Of dat ik er iets aan zou kunnen doen. Er is geen ontkomen aan.'

Tio moet lachen en klopt me als een ouwe vriend op de hand. 'Nee hoor, kom op. Behalve dat het alleen maar een bepaalde periode is en de transits van de planten binnenkort zullen veranderen, en verder, moet je nagaan: weten wat je in astrologisch opzicht te wachten staat, kan je helpen om bepaalde verstoringen te voorkomen. Kortom, als je weet dat het gaat regenen, wat doe je dan? Dan neem je je paraplu mee.'

Ik snuif. Hij vertrekt geen spier. 'Ik wil niet de eeuwige zeurkous uithangen, maar voorafgaand aan deze maand ging het allemaal nou niet bepaald beter. O, natuurlijk, ik heb de afgelopen twee jaar wel een paar gelukkige momenten gehad, maar het was net alsof ik in een achtbaan zat: het uitzicht is schitterend, totdat je een vrije val en een dubbele looping maakt.'

Tio haalt diep adem. 'Een Weegschaal heeft de afgelopen tijd geen makkelijk leven gehad. Dat komt door de transit van Saturnus door hun teken. Daar is hij zo'n twee jaar gebleven. Kun je niks aan doen. Het is de planeet van de hardheid, van de discipline en van de beproevingen van het leven. Maar het goede nieuws is dat hij nu is overgegaan in Schorpioen, en aangezien hij een van de langzame planeten is, komt hij de eerstvolgende dertig jaar niet meer in de teken van Weegschaal.'

'Mors tua via mea.'

'Alice...'

Als ik mijn blik opsla en langs Tio heen kijk, zie ik Carlo op een paar meter afstand van de bar van de kantine. Hij maakt nog steeds een erg onrustige indruk. Mooi. ‘Wat is er? Zie je niet dat ik aan het praten ben?’

‘Alice, alsjeblieft, ik weet dat...’

‘Als je het al weet, sorry hoor, maar waarom val je me dan lastig? Zie je niet dat ik bezig ben? Ik kom jou toch ook niet storen als je in overleg zit?’

Tio draait zich ook even om, waarna hij mij weer aankijkt en zijn ogen ten hemel slaat.

‘Het is echt jammer dat hij geen Schorpioen is,’ zeg ik met mijn tanden op elkaar. Snel gerekend zal hem minstens twaalf jaar lang niet het ongeluk van Saturnus ten deel vallen. Te laat om op te hopen. Ik moet eens nagaan of er niet een andere, wat snellere planeet is die wat onheil over hem kan afroepen.

Om hem helemaal paars te zien aanlopen, is echter al een hele genoegdoening.

Ik zie hoe hij wegloopt en mijn oren registreren het commentaar van Tio: ‘Het moet Mars zijn in Medium Coeli: daardoor word je heel agressief en weinig diplomatiek.’

Ik beweeg mijn hand op en neer, als om de zaak te bagatelliseren. ‘O, het geval wil dat hij een ex van me is... Dat wil zeggen mijn eerste serieuze ex.’ Of eigenlijk zou ik, als ik al mijn stukgelopen relaties na hem zou meetellen, moeten zeggen mijn ex-ex-ex-ex-ex... Als ik tenminste niet iemand vergeet. ‘We hebben een uiterst... moeizame relatie.’

‘Wat is zijn sterrenbeeld?’

‘Waterman.’

Verstrooid kijkt Tio hoe laat het is. Hij heeft me verteld dat hij na de lunchpauze naar de naaister moet voor zijn kleren op de set. ‘Waterman is het sterrenbeeld van de vrijheid, en van het experimenteren. Hij vindt het moeilijk om zich te settelen. Hij houdt van risico en onvoorspelbaarheid.’

Ah, en daarom heeft hij twee vliegen in één klap geslagen: het

risico heeft hij overduidelijk gelopen, en dat settelen zal hij wel moeten, met die fijne positieve zwangerschapstest. Maar ondanks alles voel ik me een beetje schuldig hoe ik hem heb behandeld. Ik kijk of hij nog bij de bar staat, maar hij is blijkbaar al weg. Kan ik Mars er echt de schuld van geven dat ik hem zo bot heb behandeld?

‘Tussen Watermannen en Weegschalen bestaat er inderdaad een zekere harmonie,’ vervolgt Tio ondertussen. ‘Maar als de relatie zich in seksueel opzicht niet bestendigt, heeft de Waterman de neiging het elders te zoeken. Maar het goede nieuws is dat het een band van trouwe en oprechte vriendschap kan worden.’

In wezen vertelt hij me niets nieuws. En ik word overvallen door een sterk gevoel van melancholie. Het is niet onze schuld, noch van Carlo noch van mij, dat we uit elkaar zijn. Toen we samen waren, werd duidelijk dat we niet voor elkaar bestemd zijn. We werden gek van elkaar, ook al hielden we van elkaar. We hadden wel zo’n beetje dezelfde interesses, dezelfde doelstellingen in het leven, maar de manier waarop we die wilden bereiken was totaal anders. Een voorbeeld: ik ben een totale chaoot, terwijl hij altijd een controlefreak is geweest en alles op alfabetische orde wilde zetten. Van de dvd’s tot de inhoud van de keukenkastjes. Daarom moest je steeds bedenken dat je de koekjes in de buurt van de koffie kon vinden, en niet bij de thee of de suiker.

‘Zie je? Nu weet je al dat het in beginsel met Watermannen niet goed kan aflopen. Weegschalen hebben het meestal moeilijk met sterrenbeelden die niet goed voor zichzelf kunnen zorgen of die te rigide zijn, zoals Steenbokken, Maagden of Stieren. Jij hebt een fijne Leeuw nodig, een alfamannetje, dominant maar in staat om zijn partner echt aandacht te geven. Of een avontuurlijke Boogschutter. Met een Schorpioen, even nadenken...’

‘Eh, nee! Ik wil geen Schorpioen,’ zeg ik terwijl ik opsta. ‘Daar heb ik inmiddels wel genoeg van, nu mag Saturnus er alleen van

genieten. Of we kunnen het er over twee jaar nog eens over hebben, als hij de hete aardappel aan iemand anders doorgeeft!’

Als ik bij de naaister afscheid neem van Tio, wisselen we onze telefoonnummers uit en hij belooft dat hij snel iets van zich zal laten horen. Hij kust me op beide wangen en fluistert tegen me dat de gunstige driehoek van Venus ons met elkaar in contact heeft gebracht.

Even overweeg ik hem om hem toe te voegen aan de groep Hopeloze Gevallen (die op mijn mobiel rijkelijk vertegenwoordigd is), maar uiteindelijk besluit ik om hem nog een kans te geven en het af te wachten.

2

Hoe sceptisch ik ook ben wat betreft Tio's astrologische theorie, ik kan niet ontkennen dat het me boeit. Diep in mijn binnenste vind ik deze dingen leuk. De gedachte dat er een of andere lotsbestemming is, een groter plan, geeft me het gevoel minder kwetsbaar te zijn. Een tijdje geleden heb ik bijvoorbeeld overwogen om me te verdiepen in feng shui. Maar niet halfslachtig, met een roze kussen hier en een groen gordijn daar. Ik had me vorgenommen om het hele huis opnieuw in te richten.

Het was meteen na het huwelijk van Paola, mijn beste vriendin.

De afgelopen twee jaar heb ik niet steeds alleen gewoond. Ik ben een sociaal mens, en Paola is mijn derde en laatste medebewoner geweest. En net zoals de twee die haar voorgingen, Sara en Marta, is ze verliefd geworden en heeft ze na nog geen vier maanden haar spullen gepakt.

Na haar vertrek is de gedachte in me opgekomen dat mijn appartement de katalysator is van bovenaardse krachten die de liefde stimuleren. Een soort natuurlijke huwelijksbemiddelaar: kom bij mij wonen en je kunt ervan uitgaan dat je binnenkort goed zit.

Zeker, ik ben dol op mijn vriendinnen, maar het zou niet gek zijn als het ook voor ondergetekende zou werken. En gezien het feit dat Sara (de eerste) me heeft verlaten om te gaan samenwonen, Marta (de tweede) is getrouwd en Paola (de derde) zelfs een

kind heeft gekregen, kreeg ik het gevoel dat de mysterieuze kracht steeds sterker werd.

Vandaar die feng shui. Ik heb geprobeerd om de inrichting te veranderen om de energie in mijn richting te kanaliseren. Ik ben zelfs in een andere kamer gaan slapen, daar waar zij lagen.

Er gebeurde niets, ik ben erger dan Obelix: op mij heeft de toverdrank geen enkele werking. Sterker nog, ik ben er zelfs in geslaagd om de zaken nog erger te maken: omdat hij merkte dat ik helemaal in beslag was genomen door het heilige vuur dat gunstig stemt, heeft de man met wie ik indertijd iets had nog eens nagedacht over onze relatie en besloten ermee te kappen.

In een vlaag van woede heb ik alles weer teruggezet zoals het stond en met het fengshuihandboek de ramen gepoetst. In ieder geval kan ik zeggen dat een beetje helderheid me daarbij heeft geholpen.

Laat er geen misverstand over zijn: ik ben echt dolgelukkig voor mijn vriendinnen, vooral voor Paola. Dat zij een man als Giacomo heeft gevonden en ze stapelgek op elkaar zijn, lucht me in zekere zin op. Het geeft me het gevoel dat er op deze wereld nog hoop is voor ware liefde.

En vandaag ben ik blij om haar te kunnen zien, want nu ze pas geleden moeder is geworden, is afspreken moeilijk geworden. Maar Giacomo heeft aangeboden om vanavond alleen voor de kleine te zorgen, zodat wij iets kunnen gaan drinken en weer helemaal kunnen bijpraten. In vijftien jaar vriendschap zijn Paola en ik meesters geworden in het analyseren van elkaars gevoelens. Als er een leerstoel Emotionele Anatomopathologie zou bestaan, zouden wij er een eredoctoraat van toegewezen hebben gekregen.

De eerste spritz is helemaal gewijd aan de bevalling (een onderwerp dat we al uitgebreid hebben behandeld, maar het lukt ons nog om er wat laatste overwegingen uit te persen), aan de gekke gezichtjes die Sandro trekt (met heel veel praktische en illustratieve voorbeelden) en aan de gigantische veranderingen die een vrouw doormaakt als ze van een individu in een moeder veran-

dert, in de zin van uitbreiding van het eigen ik naar een andere persoon toe. Maar de filosofie houdt geen stand bij het tweede rondje alcohol, wanneer we afglijden naar prozaïscher onderwerpen als seks (waar het voor beiden van ons recentelijk niet toe is gekomen, om diverse en onderling uiteenlopende redenen), mannen (die van mij in beginsel, maar ook wat dat betreft is het een kale, dorre vlakke), en ten slotte de tekens van de dierenriem (opgevat als optelsom van die drie: astrologie toegepast op seks en dus op de zoektocht naar de juiste man).

‘Ik heb ergens gelezen dat Schorpioenen heel gepassioneerd zijn.’

‘Afgaand op wat Tio zegt, gaat het er niet om of een sterrenbeeld gunstig is voor de liefde, maar of het overeenkomt met dat van jou. Als je goed nadenkt, klopt dat ook. Het is hetzelfde als zeggen dat het om het karakter gaat,’ leg ik haar uit, terwijl ik een halfleeg glas hef (ik ben een van die mensen die een glas altijd als half leeg zien). ‘Neem nou Carlo. Die is Waterman. Die zou compatibel moeten zijn met de Weegschaal, wat ik ben. En vervolgens ben ik de Waterman kwijt. Carlo is een beetje een losbol.’

‘Hoe bedoel je? Ik dacht jij dat je erover klaagde dat hij zo’n pietje precies is.’

‘Ja, dat is ie inderdaad ook. Maar hij is een losbol wat betreft relaties. Hoeveel zou hij er na mij gehad hebben? Hij was meteen op ze uitgekeken. Ook op mij was hij uitgekeken. Hij is niet in de wieg gelegd voor een levenslange relatie.’

Paola schraapt haar keel. ‘Maar Cristina is in verwachting... En ze gaan trouwen.’

Het halflege glas wordt met een grote slok een helemaal leeg glas. ‘Tja. Maar hij is wel een losbol,’ zeg ik vastbesloten. Want ik wil niet denken dat hij alleen met mij een losbol is geweest. Dat ik degene was die niet wilde trouwen, degene met wie wat mis was.’

Paola wordt niet boos en doet het onderwerp met een schouder-

ophalen af. ‘In ieder geval is hij een beetje een losbol geweest met zijn zaad. Want het lijkt me niet het type dat zich in een vloek en zucht op het vaderschap zou willen storten.’

We barsten allebei in lachen uit.

‘Moet je horen, even serieus, wat denk je te gaan doen aan die nieuwe problemen op het werk?’

De nieuwe problemen op het werk hebben een naam en een achternaam: Davide Nardi.

Ik zucht en steek mijn hand op om de serveerster te roepen. Ik heb een derde spritz nodig om deze kwestie aan te kunnen. ‘Ik weet het niet. Het is mijn bedoeling om me op de vlakte te houden. Ken je die documentaires waarin kleine diertjes met doods-bange oogjes aan een roofdier proberen te ontkomen door zich te vermommen als een blad of een steen? Ik dacht erover om me te camoufleren als vloer of als bureau, in de hoop dat hij zich niet meer herinnert dat ik besta.’

Paola buigt zich naar me voorover en net voordat ik me aan mijn nieuwe glas (dit keer lekker vol) kan vastklampen, pakt ze mijn hand. ‘Waarom zie je het niet als dé grote kans voor jou? Ik hoor je al jaren klagen dat je nooit op waarde wordt geschat. Al jaren lang hou je je op de vlakte! Kuikentje, je bent inmiddels volwassen geworden en klaar voor de grote sprong.’

Ik merk maar niet op dat een volwassen kuiken een kakelende kip is, die vroeg of laat bij iemand in de pan zal belanden. ‘Dat zou mooi zijn, maar...’

‘Jij hebt een probleem met je zelfvertrouwen!’ Paola kijkt me aan alsof ze psycholoog is. ‘Als jij om te beginnen niet in jezelf gelooft, hoe kun je dan verwachten dat een ander dat doet? Neem de kwestie mannen, bijvoorbeeld. Hoe wil je in hemelsnaam iemand vinden als je niets anders te bieden hebt dan je behoefte aan liefde? Jij wilt geen man, jij wilt een loopkruk.’

Het probleem met Paola is dat ze een onfeilbare blik heeft. ‘Om terug te komen op Nardi, wat zou ik volgens jou dus moeten doen?’

‘Nou, je moet je niet verstoppen, dat is duidelijk. Wees liever constructief en efficiënt. Laat hem zien uit welk hout je gesneden bent. Je bent veel slimmer dan de meeste van je collega’s.’

Constructief en efficiënt.

Ik hoor op de achtergrond bijna de filmmuziek van *Working Girl*. *Let the river run / let all the dreamers wake the nation...* Ik voel me net Melanie Griffith en ik ben er helemaal klaar voor om voor mijn baan te vechten en een kantoor met alleen maar glazen wanden voor mezelf te verdienen. En ondertussen misschien ook nog mijn eigen Harrison Ford in te palmen. Maar wie zou dat kunnen zijn... Nardi?

O mijn god.

‘Wacht eventjes. Ik moet plassen.’ Ik sta op en loop naar de wc.

De bijwerkingen van drie spritzen zijn een volle blaas en totaal verwrongen gedachten. Ik hou mijn polsen onder het koude water en het lijkt erop alsof ik wat helderder in mijn hoofd word. Echt belachelijk om te denken dat Nardi (een ogenblik maar, één klein ogenblikje maar!) kandidaat prins-gemaal zou kunnen zijn. Ik zou toch niet lijden aan het stockholmsyndroom?

Als ik weer bij Paola terug ben, heb ik even het gevoel dat ik dubbel zie. Vervolgens realiseer ik me dat er iemand anders bij haar aan het tafeltje zit.

‘Hallo, ik ben Luca.’

Scan. Man, blank. Leeftijd: tussen de vijfendertig en veertig. Haar: lichtbruin. Ogen: bruin. Schouders: niet slecht... En vooral: geen ringen aan de linkerhand.

‘Aangenaam, Alice.’ Ik kijk even naar Paola. De ondertiteling luidt: is het te geloven dat ik maar even weg hoeft te gaan en er komt al een man naar je toe?

‘Luca is een collega van me bij de krant,’ legt ze me uit.

‘Ja, een collega die heel erg verbaasd is om mama ’s avonds in een café tegen te komen.’

Ik grijns en neem tussen hen in plaats. ‘Ik ben het die haar op het verkeerde pad brengt.’

‘Heel goed!’ Dit keer is hij het die me met zijn blik aftast. Het resultaat is een goedkeurende glimlach. ‘Je moet je sociale contacten altijd goed onderhouden. Doe niet zoals ik. Ik heb altijd alles voor mijn vriendin gedaan: romantische uitstapjes, reizen, dinertjes bij kaarslicht...’

Vriendin? Ho. Relatie! Gevaar. Code rood.

Mijn gezichtsuitdrukking verandert en ik trek één ooglid verleidelijk op om de begripvolle blik van Oma Duck aan te nemen.

‘En uiteindelijk... PATS! Anna heeft me verlaten omdat ze meer ruimte nodig had.’

‘Oh...’ roepen Paola en ik in koor.

‘Dat wist ik niet, het spijt me,’ zegt Paola, die me een verstolen blik toewerpt.

‘Nu ben ik mijn vriendschappen weer aan het aanhalen. Ik probeer, kortom, van het leven te genieten.’

Arme, arme jongen! Wie weet hoe hij heeft geleden, denkt Verpleegster Alice.

‘Maar zo is het ook prima. Ik was hier op mensen aan het wachten om te gaan dansen.’ Luca staat op. ‘Ik hoop je nog een keer te zien, Alice. We kunnen iets afspreken met Paola, als je zin hebt.’

En we kijken hoe hij wegloopt om zich bij drie of vier jongens te voegen die aan de bar staan.

‘Dat spijt me echt, arme ziel,’ zegt Paola.’ Het is echt een heel sympathieke jongen. En ook een kei op het werk.’

Ik doe luchtig en drink mijn laatste slokje spritz op. ‘En... weet je ook wat zijn sterrenbeeld is?’

Paola knijpt haar ogen een beetje samen en tovert dan een glimlach op haar gezicht. ‘Ram, geloof ik.’

3

Een vrouw aan het stuur is een vrouw die de controle over haar leven heeft. Ook al zou je het niet zeggen, als je alle deuken in de carrosserie van mijn rammelkast ziet. Maar, leg ik altijd uit aan iedereen die kritiek op me levert omdat ik hem niet heb laten repareren: mijn auto staat een beetje symbool voor mijn ziel, sommige krassen vallen niet meer weg te halen.

En bovendien, aangezien ik mijn rimpels ook niet laat weghalen, zou ik zeggen dat we quitte staan.

Na het ongelukje van vorige week hebben mijn auto en ik elkaar vanochtend eindelijk weer gevonden en ik ben in de wolken als ik naar mijn werk gaan.

Het stralende zonnetje staat hoog aan de hemel. Vannacht zijn alle wolken verdwenen en er hangt iets lenteachtigs boven Milaan, waardoor ik zin krijg om te gaan zingen.

We zijn er bijna, maar er is nog tijd voor één nummer, en dus begin ik in het dashboardkastje te rommelen op zoek naar de radio. Het is één grote zooi van papier, autokaarten, ouwe parkeertickets die ik nooit heb weggegooid... Waar is in hemelsnaam het frontje? Ik buk en tast met mijn hand onder de stoel.

De auto slingert over de weg.

Achter me toetert er iemand.

‘Hé, rustig, rustig!’ Ik steek mijn hand op naar de motor die

me passeert en iets verderop moet stoppen voor rood. ‘Zie je wel? Al die haast en dan moet jij zelf ook stoppen,’ zeg ik terwijl ik achter hem tot stilstand kom.

Ondertussen heb ik eindelijk het frontje van de radio gevonden, die meteen nadat ik hem heb vastgeklikt begint te loeien. Het is *Dancing Queen* van ABBA, precies wat we nodig hadden, aangezien ook ik me koningin van de dansvloer wil voelen. Ik begin meteen mee te zingen, terwijl ik op het stuur het ritme mee klop en op mijn stoel op en neer wip.

Als ik mijn hoofd draai, zit de motorrijder naar me te kijken. Dat wil zeggen, ik kan zijn gezicht niet zien omdat hij een gesloten helm draagt, maar hij heeft zich naar mij toe gekeerd.

Mijn raampje is naar beneden, en dus denk ik dat hij mijn gejammer en dat van ABBA hoort. Oeps...

Maar vandaag ben ik niet van plan om me zomaar van mijn stuk te laten brengen. Wat zei Paola ook alweer? Zelfvertrouwen. Ik moet zelfverzekerd zijn en me niet door iedere kleinigheid van mijn stuk laten brengen. Daarom kijk ik hem ontspannen aan en blijf voor hem zingen, en meteen nadat het groen is geworden, knipoog ik naar hem en trap het gas in.

Ik begin als een gek te lachen, en de laatste paar kilometer doen ik en de motor een soort wedstrijdje tussen het ene rode stoplicht en het volgende.

Bij het laatste stoplicht hoor ik mijn telefoon, die een WhatsApp-berichtje aankondigt. Ik parkeer, de motor gaat me voor de laatste keer voorbij en ik doe doei-doei-doei met mijn handje, voordat ik mijn smartphone pak om te kijken wie het is.

Ik besteed geen aandacht aan de onbeantwoorde telefoontjes van Carlo en terwijl ik mijn tong uitsteek, zet ik ze in het archief.

Vlak daarboven staat echter nog iets. En dit keer glimlach ik. Het is Tio.

Goeiemorgen Weegschaaltje! Zo begint zijn berichtje.

Je zult denken dat deze dag er een met twee gezichten is. Je zit vol energie en hebt er zin in, dankzij de driehoek van Venus die in gunstige transit met Jupiter loopt, maar je ondernemingslust en je wil om de wereld eens wat te laten zien, zal op de proef worden gesteld door Saturnus en Mercurius, die voor onverwachte openbaringen zouden kunnen zorgen waar je enthousiasme weleens onder te lijden kan hebben – of voor extra werk, dat al je geduld zal vergen. Mogelijk onenigheid met mensen met andere opvattingen dan jij. Wat betreft de liefde, het Vierkant van Venus dat in een ongunstige transitie loopt met Pluto, noodt tot voorzichtigheid en duidt op de mogelijkheid van een heftige en stormachtige liefde.

Er volgt een smiley, waarna hij besluit met: *Tio komt om één uur voor make-up en haar. Hij is dol op een sandwich tonijn.*

Ik doe mijn auto op slot en er staat nog steeds een glimlach op mijn gezicht. Pas als ik naar het toegangshek wil gaan lopen, merk ik dat de motor daar staat. Precies op dat moment stapt de kerel af.

Even overweeg ik om me in de bar hiernaast te verschansen tot hij is vertrokken. Maar ik heb geen zin om me te verstoppen. Overmoedig steek ik de straat over, terwijl hij zijn helm afzet.

Waar zijn de windhozen zoals bijvoorbeeld in *The Wizard of Oz* als je ze nodig hebt?

Ten slotte trekt Davide Nardi zijn motorhandschoenen uit, draait zich naar me toe en kijkt me recht aan. ‘Het is gevaarlijk om tijdens het rijden allerlei andere dingen te doen zoals een radio zoeken.’

En zullen we het er ook eens over hebben hoe gevaarlijk het is om gekke bekken te trekken naar de man die je zou kunnen ontslaan? ‘Eh... mōge...’ stotter ik.

Met die door de helm verwarde haren en dat wat verhitte gezicht lijkt hij nog meer op Richard Gere in een van de zinderende scènes van *American Gigolo*. En ondanks mijn recente Oscar-

kandidatuur voor de ergste miskleunen, slaat mijn bloedsomloop op tilt als een flipperkast waarin de bal het maximum aantal punten raakt. Warm. Koud. Koud. Warm.

Ik check snel mijn basisfuncties. Goed, voor het spraakvermogen kan ik niet instaan, maar mijn benen doen het nog. Daarom: kom op, Alice, draai je om en loop naar die verrekte deur!

‘Maar je hebt een mooie stem,’ zegt Davide Nardi achter me.

Ik knipper met mijn ogen en als ik me omdraai tovert hij een glimlach op zijn gezicht.

Ik haal diep adem en weet me ertoe te zetten in te klokken.

Ik heb niet veel tijd om na te denken over mijn optreden. En nog minder over het effect dat Nardi (Nardi de Koppensneller, Nardi Publieksvijand Nummer Eén) met dat leren jack en dat onverzorgde uiterlijk van bad boy op me heeft gehad.

Zo gauw ik de redactieruimte binnenkom, heb ik de indruk dat Enrico, de productieleider en ook mijn directe baas, auditie aan het doen is voor een rol in een film over de jacht op grizzlyberen. En dat hij hem waarschijnlijk krijgt. De rol van beer.

‘Wat bedoel je dat de studio niet klaar is?’ Vervolgens brengt hij een monoloog ten gehore die gelardeerd is met verwensen en die de begintekst zou kunnen zijn van de zoveelste episode van *The Exorcist*. ‘Hadden jullie geen uitnodiging? Waar is Alice verdomme?’

‘Hier ben ik!’ piep ik.

Voor hem staan de opnameleider en de regisseur van een aantal van onze uitzendingen. Door het opgefokte gedoe van grizzly-Enrico zijn ze tot lilliputterafmetingen geslonken.

Als ze me zien, lijken ze opgelucht, maar ik maak me geen illusies: ik ben niet de Moeder Teresa van de tv-medewerkers voor hen. Ze zijn alleen kanonnenvoer. Nu zal Enrico zich op mij afreageren en kunnen zij hem smeren naar de studio, om als de Oempa Loempa's als een razende de set klaar te maken.

‘Waar was je in godsnaam? Heb je werktijden, of niet?’

Ik hoef hem niet in herinnering te brengen dat het negen uur is

en dat we op dinsdag altijd rond deze tijd beginnen. ‘Wat is er aan de hand?’ vraag ik hem in plaats daarvan. Goed gedaan. Alert. Constructief.

‘Luciano zegt dat de jongens nog niet klaar zijn met de studio. Niemand wist dat ie eerder moest komen en dat we vanmiddag een extra aflevering moeten opnemen, omdat Marlin volgende week in Rome zal zijn.’

Ik knipper met mijn ogen. Ik ben degene die iedereen uitnodigt, maar altijd op basis van de informatie die ik krijg. En niemand heeft me iets over een extra aflevering gezegd. ‘Enrico, daar heb ik geen mailtje van je over gehad.’

Als ik dat zeg, loopt hij paars aan en even ben ik bang dat hij Dracula-tanden krijgt. ‘Hoezo heb ik je niks gestuurd? Ik... We hebben het erover gehad!’

‘Nee! Je hebt helemaal niets tegen me gezegd. Verdomme!’ Maar ik heb geen tijd om met hem in discussie te gaan. Ik loop naar mijn bureau en pak de map met alle productieschema’s van *Buongiorno Milano*, de uitzending die we moeten draaien, waarna ik als een speer naar de studio ga.

Als ik halverwege op de gang ben, heeft het geschreeuw van Enrico het dopplereffect van ambulances, en het vermengt zich met dat van iedereen op de regie, met daarbovenuit de stem van Marlin uit de visagieruimte. ‘Twee afleveringen, en jullie zijn nog niet klaar! Niet te geloven, wat een amateurs!’ foetert ze onder de borstel van de visagiste.

Ik ga haar niet eens groeten en loop direct door naar de studio, waar de opnameleider in de ladder hangt om de belichting in orde te brengen. ‘Overvloedig licht en het is prima!’ roep ik naar hem. Marlin houdt ervan om verlicht te worden als de Madonna van Lourdes, ze zegt dat ze er minder rimpels door heeft.

Vervolgens vlieg ik naar de regisseur, Luciano, en samen bekijken we het draaiboek, terwijl zich in de ruimte ernaast al de eerste bezoekers beginnen te verzamelen. ‘We doen ze allebei op ons gemak, zonder rare fratsen, Lu.’

Luciano knikt en kijkt me recht aan. ‘Uitgerekend vandaag, Alice!’ werpt hij me zwakjes voor de voeten, terwijl hij achter me kijkt.

Ik draai me even om en achter in de gang zie ik de Hooggeachte Directeur tegen de deur van de visagieruimte geleund, waar hij mierzoet tegen Marlin staat te doen. Davide Nardi staat pal achter hem en doet een muntstuk in de drankautomaat.

‘Ik weet het, Luciano... het spijt me,’ stotter ik. ‘Ik wist niets van een extra aflevering. Enrico heeft niets tegen me gezegd.’

‘De jongens zijn heel erg nerveus vanwege dat gedoe van vernieuwingen bij de zender en mogelijke ontslagen. Van bovenaf wordt gezegd dat er frisse ideeën nodig zijn. Nieuwe programma’s. Nieuwe mensen. En wij blijken meteen onze zaakjes niet goed voor elkaar te hebben!’ En hoofdschuddend loopt hij weg.

Frisse ideeën! Ik huiver bij de gedachte alleen al wat men zou kunnen bedenken.

‘Kunnen we koffie krijgen?’ schreeuwt iemand vanuit de wacht-ruimte, en ik ga weer verder.

‘Natuurlijk!’ roep ik. Ik zet mijn breedste tandpastaglimlach op en ga naar de bezoekers toe, terwijl ik zeg: ‘Koffie, thee...’

Davide Nardi draait zich in mijn richting en ik moet wel denken aan die grap uit *Working Girl*, ‘Koffie, thee...’ Mij. Dat laatste voeg ik in gedachten toe, terwijl mijn blik de zijne kruist.

Hij blijft me even aankijken en glimlacht vervolgens. ‘Geen koffie, bedankt. Maar ik had wel graag een flesje mineraalwater. De automaat hier heeft mijn geld ingeslikt.’

Ik blijf echter als versuft staan, terwijl de bezoekers hun bestellingen op me afvuren.

‘Natuurlijk.’ Na iets te lang te hebben gewacht, loop ik werktuigelijk naar de automaat. Het is niet de eerste keer dat dat kleding blokkeert. Maar we hebben een bijna onfeilbare methode uitgedokterd.

Ik hou een collega staande die langskomt. ‘Sergio, ik heb de schudder nodig, alsjeblieft.’

Sergio knikt, terwijl Nardi bij ons komt staan. ‘Kan ik iets doen?’

‘Pak de automaat aan de andere kant vast,’ zegt Sergio voordat ik iets kan doen.

Ze laten hem achterover hellen en ik blijf stokstijf staan kijken naar Nardi, die X-Man speelt met de drankenautomaat.

‘Alice!’ Sergio roept me terug naar de werkelijkheid, want nu ben ik aan de beurt, en aangezien ik degene ben die de schudder in gang heeft gezet, kan ik me er niet aan onttrekken.

Ik haal diep adem. En onder de ogen van de koppensneller raak ik met mijn heup vol de automaat.

Die braakt meteen twee flesjes uit. Ik pak ze en geef ze aan Nardi. ‘Hier.’ Ik voel mijn nek van schaamte gloeien, daarom ga ik er met het excuus van de koffie snel vandoor.

‘Bedankt... voor de schudder... Alice,’ hoor ik hem zeggen.

O lieve hemel.

‘En? Zijn jullie nog niet klaar?’ roept Enrico, die zich inmiddels bij ons in de regiekamer heeft gevoegd. ‘Alice, als we over vijf minuten niet klaar zijn...’

Wat heeft ie toch?

Gelukkig lukt het me nog om me te veranderen in de bionische vrouw en bij minuut drie klinkt de begintune al. Normaal gesproken hangt er een ontspannen sfeer en maken we onderling grappen over Marlin, maar vanwege de aanwezigheid van Nardi en de Hooggeachte Directeur is het nu muisstil in de regiekamer. Ik ben niet de enige die hem zit te knijpen vanwege zijn baan.

Waarschijnlijk is dat ook de reden dat Enrico zo zenuwachtig is.

‘Vandaag hebben we hier in de studie de heer Paolo Claretti, die een van de grootste platencollecties ter wereld bezit. Die oude elpees, herinnert u zich die nog? Die gingen op 33 toeren... Tegengwoordig heb je echter cd’s, die gaan op 45 toeren...’

‘STOP!’ Enrico slaat zo hard tegen de muur dat alle wanden ervan trillen.

Een paar gasten in de studio beginnen te giechelen, terwijl Marlin verloren om zich heen kijkt. ‘Waarom zijn we gestopt?’ vraag ze met haar mond bij de microfoon die aan haar decolleté is bevestigd, waardoor er gertsel klinkt.

‘Omdat je een onnozele hals bent!’ tiert Enrico. ‘Daarom zijn we gestopt, verdomme. We hebben al weinig tijd en Hare Onnozelheid weet niet eens dat cd’s niet een bepaald toerental hebben. Ik heb zin om daar naar binnen te gaan en...’

Ik vlieg naar Enrico toe en trek hem aan een arm de regiekamer uit. Het is waar dat de technici Marlin de bijnaam Hare Onnozelheid hebben gegeven... Tja, meteen na haar borstlift van afgelopen jaar, maar hij waakt er gewoonlijk voor om die bijnaam te gebruiken en hij zou dat zeker niet moeten doen als de Hooggeachte Directeur in de buurt is, die haar beschermheer lijkt te zijn.

‘Doe effe rustig, ja?’ sis ik tegen hem.

‘Als jij je werk had gedaan, was ik rustig geweest! We zijn te laat!’

Ik haal adem en tel tot drie. Als hij iets tegen me zou hebben gezegd, dan zou ik mijn werk hebben gedaan. Ik ben toch geen helderziende, of wel dan?

Beter om tot vijf te tellen.

‘Ik regel het wel,’ zeg ik vervolgens tegen hem en laat het er verder bij. ‘Maar werk je alsjeblieft niet in de nesten.’

Ik loop weg en ga de studio in, waar ik Marlin laat weten dat we opnieuw moeten beginnen met het introduceren van de heer Claretti, en ik leg haar in grote lijnen het verschil uit tussen een elpee en een cd.

Er zijn nog vijf minuten nodig om alle apparatuur opnieuw te starten en Marlin op geloofwaardige wijze het gesprek te laten hervatten.

Als ik de studio uitga, leun ik even tegen de metalen deur, terwijl ik mijn ogen sluit en diep ademhaal. En we zijn nog niet eens halverwege de dag.

Als ik mijn ogen open, staan er twee personen naar me te kijken: Davide Nardi, vanuit de deuropening, en Carlo, aan het einde van de gang. Die laatste steekt een vinger op, alsof hij mijn aandacht wil vragen, maar ik schud mijn hoofd en duik de regiekamer in, waarbij ik bijna tegen Nardi aan bots.